Р Е Ш Е Н И Е
№ 2579

гр. София, 16.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1813** по описа за **2014** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. Д. Д. от [населено място], срещу Решение от 15.12.2013 г., постановено по н.а.х.дело № 20827/2011 година по описа на СРС, 107 състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 89471/02.09.2011 година на Началник АНД, отдел „Пътна Полиция" при СДВР, с което последният на основание чл.183, ал.4, т. 3 от ЗДвП наложил на М. Д. Д. административно наказание – глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП и отнел 8 контролни точки на основание Наредба № I-з 1959/27.11.07 г.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че СРС не е разгледал подробно изложените от него твърдения за допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на АУАН и НП. Излага твърдение, че АУАН е съставен след изтичане на преклузивния 3 месечен срок след откриване на нарушителя, тъй като към момента на установяване на административното нарушение е установен лекия автомобил и неговия собственик. Сочи, че неправилно СРС е приел, че извършеното нарушение е установено по безспорен начин. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново съдебно решение, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание, касаторът - М. Д. Д., редовно и своевременно призован, се явява лично и моли решението на СРС и наказателното постановление да бъдат отменени.

Ответникът по касация – СДВР ОПП, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на СГП - прокурор Кайнакчиева, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Въз основа на правилно изяснена фактическа обстановка, обосновано СРС е приел, че касаторът е осъществил посоченото и в акта, и в наказателното постановление административно нарушение на чл.6,ал.1,т.1 от ЗДвП, вменяващо в задължение на всеки участник в движението да съобразява своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка, като на 29.11.2010 година около 15.30 часа в [населено място], касаторът управлявайки лек автомобил „Тойота" ,с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]на кръстовището на пл. „О. мост" навлязъл в кръстовището на жълт сигнал и преминал кръстовището при червен сигнал на светофара. Нарушението е установено със система за видеонаблюдение, заснемащо и записващо час, дата и номер на МПС. Впоследствие е съставен АУАН на нарушителя и издадено наказателно постановление, с което на основание чл.183, ал.4, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 лева.

Неоснователен е доводът на касатора, че от събраните доказателства не е установено по безспорен начин извършеното нарушение. На първо място, легално определение на понятието „участник в движението" е дадено в разпоредбата на параграф 6 ,т.28 от ЗДВП, по силата на която „Участник в движението" е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя. Такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя. На второ място, безспорно е че, касаторът в качеството на водач на МПС попада в приложното поле на разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗДВП и за него важат правилата, установени в този текст на закона, в това число - да се съобразява и със светлинните сигнали. На следващо място, от всички доказателства по делото е безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗДВП. Видно от приложените снимки по делото, в момента, в който касаторът е преминал стоп линията на светофара, сигнала е бил жълт, след което докато колата преминава през кръстовището, светофарът вече е с червен сигнал. Видно от показанията на актосъставителя, жълтата сигнализация е с продължителност поне 3 секунди, следователно към момента, в който касатора е приближавал към светофара, вече е светел жълт сигнал и той е следвало да спре, а не да продължи. Нарушението е доказано по несъмнен начин, както от писмените, така и от гласните доказателства, което сочи на правилно ангажирана административно-наказателна отговорност.

Неоснователен е доводът на касатора, че АУАН е съставен след 3 месечния преклузивен срок по чл. 34 от ЗАНН, считайки че той започва да тече от момента на извършване на нарушението. Видно от доказателствата по делото, нарушителят е бил известен към момента, в който Д. е декларирал на 23.08.2011 г. пред органите на О„ПП“ - СДВР, че личният му автомобил е бил управляван от неизвестно за него лице. По силата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. След като не е посочил, кое лице е управлявало автомобила му, правилно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на Д.. Административно-наказващият орган е установил субекта, на който следва да се състави АУАН на 23.08.2011 г., когато касаторът е декларирал, че неизвестно за него лице е управлявало автомобила и от този момент следва да се приеме, че нарушителят е известен и започват да текат сроковете по чл. 34 от ЗАНН. АУАН е съставен на същия ден – 23.08.2011 г., както и е съставен преди изтичане на една година от извършване на нарушението (29.11.2010 г.). С оглед на гореизложеното сроковете по чл. 34 от ЗАНН са спазени и не са налице процесуални нарушения в издадените АУАН и НП, обуславящи тяхната отмяна. Не е изтекла и абсолютната погасителна давност за преследване и наказване.

Така определеното наказание - глоба в размер на 50 лева е справедливо и съответно на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред. Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 15.12.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 20827/2011 година по описа на СРС, 107 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ Ю. Т.

Не съм съгласна с позицията на мнозинството от състава, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила, по следващите съображения.

Намирам, че в случая не може да намери приложение решение № 1 от 01.03.2012г. на КС по конституционно дело № 10 от 2011г. (ДВ бр. 20 от 09.03.2012г.) влезнало в сила

на 13.03.2012г., с което е обявена за противоконституционна нормата на чл. 189 ал. 13 от ЗДвП. Това е така, тъй като според разпоредбата на чл. 151, ал. 2 от Конституцията обявеният за противоконституционен закон, в случая норма, не се прилага от деня на влизането в сила на решението на конституционния съд. С решението на Конституционния съд се обезсилва действието на закона, обявен за противоконституционен занапред (така е Решение № 22 от 31.10.1995г. по к.д. № 25 от 1995г). В конкретния случай оспореното пред СРС НП е постановено на 02.09.2011г. и е влезнало в сила на същата дата като необжалваемо на основание чл. 64 ал. 1 буква „а" от ЗАНН. Да се приложи по отношение на това НП решение № 1 на КС по к.д. № 10 от 2011г. би означавало да се придаде обратно действие на решението на КС, което е недопустимо. Да се приложи по отношение на оспореното НП Конституционно решение № 1 от 01.03.20102г. би означавало да се наруши и Конституционно решение № 22 от 31.10.1995г., според което „Когато Конституционният съд обяви за противоконституционен закон, с който се отменя или изменя действащ закон, последният възстановява действието си в редакцията преди отмяната или изменението от влизане в сила на решението на съда". Възстановената редакция на обявения за противоконституционен закон обаче следва да се прилага само по отношение на висящи производства и невлезнали в сила НП, но не и по отношение на НП, които са влезнали в сила.

На следващо място в конкретния случай настоящият съдия намира, че не е налице висящо съдебно производство, тъй като и СРС и настоящият състав се произнасят във фазата на допустимостта на жалбата. Това е така, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН, когато в ЗАНН няма особени правила за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд, се прилагат разпоредбите на НПК. Пред съда е налице висящо производство, когато има образувано такова. Съгласно чл. 23 ал. 2 от НПК „В предвидените в този кодекс случаи наказателното производство се счита за образувано с първото действие, с което започва разследването". По отношение на оспореното пред СРС НП не са извършвани никакви действия по разследване, поради и което настоящият съдия намира, че в конкретния случай не е налице образувано и съответно висящо съдебно административно наказателно производство. Това е така, и тъй като съобразно разпоредбата на чл. 24 ал. 1 т. 6 пред. 3 от НПК не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато спрямо същото лице за същото нарушение има влезнало в сила наказателно постановление, както е в конкретния случай. Да се приеме обратното би означавало да се допусне преразглеждане на влезнали в сила НП, което е недопустимо във връзка с правната сигурност и правния ред.

В тази връзка е необходимо да бъде отбелязано, че последващо задължение за парламента, произтичащо от чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд (З.), е да бъдат уредени правните последици, възникнали от прилагането на противоконституционния закон до влизане в сила на решението на съда. Т.е. за жалбоподателя при такова последващо уреждане на отношенията, възникнали от прилагането на противоконституционната разпоредба до влизане в сила на решението на КС, би възникнала възможността за възобновяване на административно – наказателното производство.

На последно място за пълнота на изложението, в конкретния случай е неприложима и разпоредбата и на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния

закон. Това е така, тъй като посочената разпоредба предвижда прилагане на по – благоприятен закон само в случаите, когато такъв последва до влизане в сила на наказателното постановление, а в конкретния случай наказателното постановление е влезнало в сила много преди постановяването на решението на КС, а именно на 02.09.2011г.

Във връзка с гореизложеното настоящият съдия счита, че оспореното решение на СРС е недопустимо, постановено по недопустима жалба, поради което следва да бъде обезсилено, а жалбата като недопустима да бъде оставена без разглеждане и производството по делото – прекратено.

СЪДИЯ: